

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dn. Conradi Clingii Theologi Et Ecclesiastae Celeberrimi
(dum vixit) apud Erphordiam Turingiæ, Catechismus
Catholicus, summam Christianæ institutionis III. libris
succinctim complectens**

Klinge, Konrad

Coloniae, 1570

VD16 K 1309

1. Quid sit vera conuersio seu poenitentia secu[n]dum scripturam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29452

bi beneficio gratias agimus Deo, & sicut illo natura-
 li cibo seruat vita, ita per hoc Sacramentum Alta-
 ris fides nostra, quod credimus tanta pro nobis pas-
 sum esse Christum, retinetur: nam sine tali fide ani-
 ma nostra non uiuit vita gratiæ Sic ad Ephes. 5. iubet
 Apostol. in omnibus gratiarū fieri actiones Deo pa-
 tri in nomine Domini nostri Iesu Christi: & ideo in
 primitiua Ecclesia populus frequenter communica-
 bat, vt illam fidem de Christi morte uehementius si-
 bi inculcarent, idq; singulis diebus ac festiuitatibus:
 Quod si verò Missa Catholica, quod instanter labo-
 rant hæretici, planè abrogaretur, tunc fides passio-
 nis Christi, laudes diuinę, communes orationes & pe-
 titiones, gratiarum actiones, suffragia, & in summa
 tora deuotio Christianorum extingueretur, quod
 absit.

CAPVT XIII.

ARGUMENTA.

1. *Quid sit vera conuersio seu pœnitentia secun-
 dum scripturam.*
2. *Quidnam homini peccata sua remittat, an
 nostra cõtritio, confessio satisfactio, uel fides.*
3. *Qui sint veri fructus pœnitentia.*

 Onuersio hominis siue pœnitentia est, v.
 aliter in animo sentire quã quis antea
 senserit in peccato uiuēs: & ea repudia-
 re ac im pbare, quę antea placuerāt, ac
 pigere de inhonestate ac malignitate cõ-
 missorum peccatorū, sicut Dauid orauit Deū, vt auer-
 teret se à fœditate peccatorū suorum, cum inquit: A-
 uerte faciē tuā à peccatis meis &c. q̄a putruerūt ossa
 mea, & corruptę sunt cicatrices meę à facie peccato-
 rū meorū, Psa. 50. & 37. Sic Petr. postquã abnegauerat
 DD z Domi.

Dominū suū Christū, tamen in se reuersus, fleuit amare, Mat. 26. Sic Magdalena pœnitēs & gemens de turpitudine peccatorum, prouoluit se ad pedes Christi, & lachrymis suis eos lauit, & iterum Dauid, deflexit commissum adulterium, inquit: Lachrymis meo stratum meum rigabo, peccatum meum contra me est semper. quasi diceret, Ex corde doleo & improbo quod primū placuit: & hæc dicitur conuersio leu pœnitentia hominis. Et quoniam maior est Christi gratia & bonitas, quàm peccatum & iniquitas nostra Rom. 6. idē certissima est hæc sententia, omnia peccata remitti pœnitentib. & credentibus, ita quod nullū peccatum sit irremissibile, nisi quod gratia Christi mortē contēnit, vt est peccatū in Spiritu S. Mat. 12. qualia sunt perpetua impœnitentia, obdurtio cordis, desperatio, abnegatio vel impugnatio a gnite veritatis & Euangelij &c. hæc dicuntur peccata ad mortē, & qui in illis moriuntur, non est p̄ eis orandum, vt ait scriptura: Est peccatum ad mortē, non dico vt quis oret pro eo &c. pugnant enim hæc cū gratia & promissione Dei: cetera autē peccata, cū ad gratiā & p̄missionem Dei per conuersionē confugiunt, remittuntur: illis autē qui nunquā pœnitent, peccatū est irremissibile &c. Sēntentia illa Apostoli ad Heb. 6. Impossibile est quod qui semel illuminati sunt &c. intelligenda est de illis, qui non amplius auscultant Euangelio, sed abnegant & contradicunt, nec retinent vota Baptismi, pœnitentię, & aliorum Sacramētorū: porro sententia ad Heb. 10. Voluntariē peccantibus &c. intelligitur postquā Christi beneficiū cōsecuti sunt, sed id non retinēt, necessariō sequitur alterum, vt dent pœnas in iudicio: non autē negari potest per has authoritates, quod lapsi nō possint redire ad beneficium Christi. Errāt igitur Nouatiani, qui post baptismū negant lapsis pœnitentiā, & post peccatum iterū posse consequi veniam peccatorū, sicut pœnitentia

Psal. 6.

Psal. 50.

1. Ioan. 5.

in Dauide 2. Reg. 12. & 24 & Mat. 18. Si peccauerit in te frater tuus, &c. Et tamen quia peccatū in natura hæret, Psalm. 50. Ecce in iniquitatibus conceptus sum, Eph. 2. Eramus natura filij irę: ideò errant Cathari, qui somniant se absq; peccato esse, & propria iustitia iustos. 1. Ioan. 1. Si dixerimus quia peccatum non habemus &c.

2.
 Secundò, veteres tres partes pœnitentię fecerunt, contritionē, confessionem & satisfactionē: & illas rectè oportet intelligi. Nam contritionem appellarunt verum dolorem ac terrorem conscientię, quo homo sentit Deum irasci peccato suo, & dolet se peccasse. Vndè Psal. 50. Cor contritum & humiliatum Deus non despiciet: Confessionē dixerunt enumerationē peccatorū, quę quis cognoscebat, & quę enormia erant Omnia autē & occulta recensere impossibile est, iuxta Psal. 18. Delicta quis intelligit? ab occultis meis munda me Deus, & illa confessio fuit retenta in Ecclesia, licet non fuerit sic expressa à Christo: primò, propter absolutionem & consolationē turbatę conscientię: deindè, propter disciplinam & timorem: postremò, quòd inconueniens erat prorsus, inexploratos accedere ad communionē: huiusmodi verò confessio fit hodie occultè in aurem presbyteri: olim re criminum, publicè excommunicabantur, nec recipiebantur nisi primùm confessi, hoc est, nisi priùs testaretur apud confessionariū, se emendaturos peruersos mores, & peterent absolutionem: addebatur satisfactio, id est, publica quædam solutio seu castigatio, vel eapropter, vt alij admoniti cauerent, ne simili modo laberentur, vel vt exploraretur eorum animus qui redibant per pœnitentiam, an seriò resipuisent. Satisfactionem dixerunt veteres, exteriorem vel corporalem quandam operationem vel afflictionem voluntariè assumptam, ad puniendū etiam peccatum à se commissum, & hæc potissimum consistebat